

el manteniment correcte dels setanta-dos nous trens que s'incorporaran a la xarxa ferroviària de Rodalies, situarà Ripoll com a població capdavantera de tot Catalunya en el manteniment ferroviari. Davant de les reticències del consistori ripollès pels possibles efectes adversos de contaminació acústica i impacte visual, el director de Renfe a Catalunya, Antoni Carmona, ha afirmat que s'han incorporat al futur equipament les mesures pertinents per tal de reduir-ne l'impacte ambiental i que, així, estigui del tot integrat en l'entorn urbà de la ciutat.

Cel i fosca nocturna | Aquesta nòtula va una mica més enllà dels estrictes límits fronterers del Ripollès, ja que fa referència al mapa que ha elaborat recentment la Generalitat de Catalunya sobre la contaminació lumínica arreu de les diferents comarques del Principat. Aquest mapa, que ha estat elaborat seguint els paràmetres més actualitzats de la física atmosfèrica i el suport tècnic de tres superordinadors que han hagut de processar un total de més de sis-centes mil hores de càlcul, pretén ser una eina efectiva per ordenar i dissenyar polítiques ambientals adequades a les particu-

laritats de cada racó de la geografia catalana. No han pas estat cap novetat els llocs amb més contaminació lumínica, com ara els entorns urbans de les ciutats més grans —Barcelona, especialment—, tot el litoral i certs punts amb més afluència turística (la Vall d'Aran o la Cerdanya). Pel que fa al Ripollès, el mapa el situa com una de les zones amb menys contaminació lumínica, juntament amb les altres comarques pirinenques i prepirinenques, llocs on encara es pot veure i gaudir d'unes nits fosques i d'uns cels nets i estrellats: també cal dir que la quasi absència de contaminació lumínica el que fa és afavorir la fauna nocturna del territori, ja que no interfereix per res ni en el seu hàbitat ni en el seu *modus vivendi*.

LA SELVA

Text i foto > SEBASTIÀ GODAY

Camiral serà la Caldes del golf

En aquesta crònica selvatana puc ressenyar un fet que a final de juliol de 2025 es va anunciar i que tindrà

lloc l'any 2031; una crònica predictiva?, no, una competició en el món del golf, un esdeveniment (diuen les autoritats) que duu acoblats tota mena de beneficis econòmics i de visibilitat internacional per a un poble selvatà dotat, com tot-hom sap, d'aigües termals i minerals de prestigi mundial conegudes des de, com a mínim, el temps dels romans. La Ryder Cup serà un reuulsu per a tota mena de golfistes, siguin comarcals, provincials o internacionals. Tota la premsa augura que el fet de ficar pilotetes per part de professionals del golf en divuit forats dispersos estratègicament per cinc-centes quaranta hectàrees de bosc mediterrani a Camiral, a la Costa Brava (barcelonina?), proporcionarà guanys a molts sectors lligats a aquest esport, constructors, API especialistes en xalets de luxe, restaurants, venedors d'automòbils i piscines, i tota mena de marxandatge. En definitiva, una mena de Pla Marshall que desitjo que no sigui un *¡Bienvenido, Mister Marshall!*, una del Berlanga més afinat a embocar els clots de la realitat. Sento no saber anticipar qui guanyarà la Ryder del 2031.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > EMMA SUY, resident a la Haia (Països Baixos)

Després d'acabar el grau a l'ESMUC, vaig decidir aturar un any els estudis per treballar, estalviar i fer proves a diferents universitats per poder estudiar jazz i música moderna. Finalment, vaig entrar a dues universitats: el Berklee College of Music (Boston) i el Royal Conservatory of the Hague (Països Baixos). Després d'uns mesos de buscar beques i enviar formularis i vídeos, per raons econòmiques vaig decidir, una mica a darrera hora i a contracor (ja que la meua il·lusió màxima era poder formar-me a Boston), anar a viure a la Haia.

Decidir les coses en el darrer moment vol dir anar una mica perduda i no tenir res planejat, tret del grau que volia estudiar. Com que coneixia gent que ja

Abocats al 2035 | Segons que anticipa una proposta del Govern de Catalunya, se'ns permet albirar, somiar, el tancament de l'abocador d'escombraries de Lloret de Mar l'any 2035, si, com al·lega el Govern actual, s'aconsegueix reduir el percentatge del volum de deixalles que generem i ens habituem tots a fer-ho bé i passem del 31,7 % al 10 %, tal com ens indiquen les campanyes de les publicitats institucionals. Penso que en una grandiosa proporció, la campanya de recollida d'escombraries comarcal del porta a porta selvatà és un èxit importantíssim que genera netedat i consciència ciutadana del que és la realitat i del concepte de deixalla; vaja, que funciona molt bé. Amb les dades fredíssimes de l'Idescat —a la Selva la taxa bruta de natalitat ha baixat des de 1986 del 10,31 % al 6,55 % del 2025—, podríem deduir que com menys natalitat, menys deixalles es generen i, tanmateix, la població catalana ha passat dels sis milions de 1986 als 8.113.490 de 2025.

Ens llancem amb poca consciència al món del canvi climàtic, a l'era de la proliferació descontrolada dels plàstics, dels paquets i les mercaderies que arriben de les quimbambes; de fruites lluent, de pantalles plenes d'enganys,

de deportadors d'ànimes immaculats; sí. Mentrestant, podem alliberar-nos d'una part de la porquícia que sabem generar? Sempre si ens plau, és clar!

Lladres, serenos i en Casas | Probablement no soc imparcial i aprofito aquest petit espai per fer notar una novel·la d'un amic d'escola, una novel·la del gènere de lladres i serenos, una història que atrapa des del primer full; és *Ombres al Barri Vell* de Salvador Casas Busquets (Santa Coloma de Farners, 1953), editada per Brau Edicions. Una narració trepidant de qui, després de ser un amabilíssim empleat de banca, s'ha permès endinsar en la literatura gairebé a temps complet —crec que a hores d'ara ja es pot dir que no és un passatemp de jubilat i que els relats d'en Casas porten unes guardes de credibilitat professional, allò que es coneix com una vocació tardana treballada amb rigor amb fruits copiosos i saborosos (vuit novel·les publicades i quatre al calaix). Per ara, us puc avançar que passa a Girona, que hi ha uns mossos d'esquadra que investiguen tres assassinats i poca cosa més.

És primordial recalcar que a més de la gran literatura i les llistes de vendes

tenim un munt d'escriptors selvatans que malden dia a dia per polir els seus llibres: Miquel Borrell o Javier Correa a Santa Coloma, Elvis Mallorquí a Riudellots, Mateu Ciurana a Caldes de Malavella, Joan Enric Barceló a Vidreres, Rut H. Sánchez a Sils, Roger Tarrés a Arbúcies... I que escriuen per gust, invisibles a les llistes dels diaris de Barcelona. Espòiler: cap s'hi guanya la vida.

>> Presentació del llibre de Salvador Casas a la Biblioteca Joan Vinyoli. D'esquerra a dreta: Carme Salamanya, alcaldessa de Santa Coloma, Salvador Casas i Teresa Garcia, docent i presentadora de l'acte.

hi vivia, em vaig refiar de la seva bona fe i vaig estar-me gairebé un mes vivint d'ocupa als seus apartaments. Ja m'ho deia tothom, que era molt complicat trobar pis, però fins que no t'hi trobes, no t'ho acabes de creure del tot. De fet, pagues per buscar pis, i el fet de no tenir-ne és el més habitual: qui no ha estat a Holanda dormint a cases de coneguts, càmpings, hostals o sofàs d'amics durant els primers mesos? Ben poca gent. Des del setembre hi visc, però no és la primera vegada que soc fora un temps; de fet, vaig estar un curs escolar a Vancouver quan tenia setze anys gràcies a una beca FAO (Fundació Amancio Ortega). La veritat és que han estat experiències molt diferents: en l'una, ho

vaig tenir tot organitzat i no m'havia de preocupar de res, simplement d'adaptar-me, aprendre i passar-m'ho bé, i així va ser una de les millors experiències de la meua vida; en l'altra, he hagut de ballar amb moltes dificultats: buscar pis enmig d'uns preus desorbitats, trobar feina, estar en un lloc on primerament no tenia pensat d'anar...

És cert, però, que els Països Baixos tenen aquest encant de les casetes arran dels canals, que recorden una mica la imatge de les cases sobre el riu Onyar de Girona; els camps de tulipes amb el molí al fons típic de les fotos, i hi ha art per tot arreu. A més de tot això, també hi ha molts catalans que hi viuen, amb els quals sovint ens fem costat i ens

adonem que no és un lloc fàcil per la diferència de cultura, clima i economia.

Enguany he descobert una altra ciutat, m'he format en un conservatori amb professors de renom internacional, he après un estil musical nou, he compartit música amb gent d'arreu i he conegut una altra manera de fer. Independitzar-te fora del teu país, de cop i volta, sense res gaire clar i, en general, haver de prendre decisions en una situació que no és de confort, no és una tasca fàcil. Moltes vegades he trobat a faltar el clima i el caliu mediterranis, i la gent i la cultura de Catalunya, però ben segur que aquest ha estat un any d'aprenentatge i creixement professional i personal.